

Förlåt mig : komedi i en akt /

Lundberg, Emilie,

81 Faz Teatern, Svenska. 220

Sv. Teatern.

N:o 220.

"FÖRLÅT MIG!"

KOMEDI I EN AKT

AF

EMILIE LUNDBERG.

Uppförd f. f. ggn å Kgl. Dramatiska Teatern d. 15 Mars 1886.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 60 öre.

1886.

"FÖRLÄT MIG!"

KOMEDI I EN AKT

EMILIE LUNDBERG

Utgift af E. och F. Kgl. Dramatiska Teatern å 18 Mars 1858.

STOCKHOLM
L. NORDSTRÖM BOKHÅNDEL

PRIS 60 SÄR.

"FÖRLÅT MIG!"

KOMEDI I EN AKT

AF

EMILIE LUNDBERG.

Uppförd f. f. ggn å Kgl. Dramatiska Teatern d. 15 Mars 1886.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONERNA:

HERRN.

FRUN.

VÄNNEN.

Scenen i Stockholm, nuvarande tid.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1886.

Scenen föreställer ett större, komfortabelt möbleradt rum. Till höger spisel med brasa, i midten ett större bord; till venster ett sybord, en soffa och stolar. Bredvid spisen ett spelbord och en bekväm fåtölj. Vattenkarafin och glas. Dubbeldörrar i fonden. Till höger dörr ledande till herrns rum, till venster ingång till fruns.

Första scenen.

Vid ridåns uppgång sitter Herrn i fåtöljen framför brasan med ryggen vänd åt Frun, som sitter tillbakalutad i soffan till venster. Bådas hållning utvisar en viss förlägenhet och en tydlig föresats att undvika hvarandras blickar.

Efter en paus höres en ringning utanför fonden; båda två förbli sittande orörliga. Efter en ny paus höres en knackning på fonddörren; ingen rör sig ännu, hvar på knackningen upprepas något starkare. Herrn kastar en hastig blick åt dörren, men hejdar sig och vänder ånyo ryggen åt Frun, som låtsas som hon ingenting hört. En tredje, otålig knackning höres, och derpå öppnas fonddörren af Vännen.

VÄNNEN (utanför).

Fins det då ingen människa här? (sticker in hufvudet.) Ah! Der äro ni ju bägge två!

(Frun förblir orörlig; Herrn vrider sakta på hufvudet och nickar med en melankolisk min.)

VÄNNEN (*besvarar Herrns hetsning*).

God morgon, Kalle! (*närmar sig lifligt Fruen*) God morgon, min söta kusin! (*vill fatta hennes hand; hon låtsar inte märka det och vänder sig ifrån honom*) Hvad nu? . . . Hvarför . . . aha! (*sänker rösten*) Han är kanske svartsjuk på mig?

(*Fruen rycker på axlarna, men svarar inte.*)

VÄNNEN (*efter en kort paus, i det han drar sig ifrån henne*).

Det ser ut, som om jag kommit olägligt. Ja ja, man är nästan alltid ovälkommen hos nygifta!

(*Herrn reser sig och hejdar med en matt rörelse Vännen, som gör min af att vilja gå; tar derpå fram ett cigarr-etui och bjuder med dyster min en cigarr.*)

VÄNNEN.

Tack ska du ha! (*sänker rösten*) Men jag störde er bestämdt! Hvad hade ni för er?

HERRN (*sakta, i tragisk ton*).

Ingenting alls! Gå för all del inte!

VÄNNEN (*utan att märka hans ton*).

Hvad det ändå måtte vara trefligt att vara nygift.

HERRN.

Hm!

VÄNNEN.

Sa' du någonting? — Jaså, du vill att jag skall slå mig ner? (*kastar sig på en stol*) Tack! Ja, jag trifs verkligen så väl hos er båda. Det ligger i åsynen af er lycka en stum vältalighet, som verkar riktigt välgörande på en gammal ungar! (*tänder cigarren*) Ack, mina vänner, vet ni, jag har aldrig blifvit bjuden på en cigarr af en äkta man, utan att känna den lifligaste afund! Tänk bara, att ha en liten snäll fru! Ja, det fins fruar, som ställa till scener

för en sådan småsak som lite' cigarrök; men du Karl, har då alltid haft en märkvärdig tur. Din hustru tiger, hon!

HERRN (*afsidet*).

Ja, när hon talat till punkt!

VÄNNEN (*röker*).

Det här kan kallas hemtrefnad, mina vänner! Jag tycker bara, att ni sitta bra långt ifrån hvarandra. — Det kommer jag aldrig att gå in på, när jag blir gift.

HERRN (*häftigt*).

Tänker du gifta dig?

VÄNNEN.

Javisst! Hvarför tror du annars, att jag så otåligt emotsett min befordran? Åh! jag har drömt om huslig sällhet alltsedan jag var en liten parfvel. — Ja, du vet väl, Kalle, att jag friade till din lilla fru, när jag inte var högre än så här...

HERRN.

Och det var jag, som gick i vägen för din "husliga sällhet"! Du fick korgen!

VÄNNEN.

Ja — jag var alldeles för liten! Och så blef Alma ju så fasligt kär i dig, bara hon fick se dig. (*till Frun*) Se så, Alma lilla, du blir väl inte ond på mig, för att jag talar om det? Nu har du fått honom — fast det drog långt om!

(*Frun reser sig och ställer sig vid sybordet, med ryggen vänd åt båda herrarna.*)

HERRN.

Det var således mitt fel! Det borde finnas en lag, som ålade alla kusiner att gifta sig sins emellan — mycket unga!

VÄNNEN.

Nej, tro inte, att jag hyser något agg till dig! Det der var längesedan — och jag har ju inte förrän nu kunnat försörja en hustru. — Jag kom just hit för att meddela er en stor nyhet.

HERRN.

Jag tror, det vore bättre, att du behöll den för dig sjelf!

VÄNNEN.

Åh fy; skall man vara en sådan egoist! Nej, Karl, när en människa är riktigt lycklig...

HERRN (*afbryter*).

Ja, när är det, då?

VÄNNEN.

När man älskar, och tror sig vara älskad tillbaka! Ja, det der mins du nog sjelf för resten. När man är kär, så känner man ett behof af att säga det åt hela verlden.

HERRN.

När man är kär — så bör man aldrig säga det åt någon människa! — I synnerhet aldrig åt den, som man är kär i.

VÄNNEN (*utan att höra på honom, till Fruen*).

Nå, min lilla kusin, ni fruntimmer bruka ju alltid så lifligt intressera er för allt, som rör kärlek... (*Fruen ser på honom, gör derpå en kall bugning och går högtidligt ut till venster.*)

Andra scenen.

HERRN. VÄNNEN.

VÄNNEN.

Hvad kom det åt henne? Är hon ond på mig?

HERRN (*rusar häftigt upp och fattar Vännen i armen*).

Oskar! Svara mig! Har du någonsin i ditt lif känt en lycklig människa?

VÄNNEN.

Ja, numera känner jag två. Den ena är du och den andra jag sjelf.

HERRN.

Låt oss bara tala om mig!

VÄNNEN.

Åhnej — din lycka är ju mer än årsgammal; du har fått *henne*: du är lycklig; — det är ett axiom! — Men jag, som hela långa tiden gått och afundats dig, jag har nu ändtligen funnit...

HERRN.

Vill du tiga!

VÄNNEN.

Hvarför det? Saken är så godt som afgjord...

HERRN (*går häftigt fram och åter*).

Ingenting är afgjordt, förrän presten sagt amen!

VÄNNEN.

Men, kära Karl, det är att drifva grannligheten för långt. Och dessutom står hon ju dig så nära...

HERRN (*förvirrad*).

Hvem? (*tvärstannar*) Hör på, Oskar, du måtte väl aldrig ha gjort mig den tjensten att på fullt allvar förälska dig i min hustru.

VÄNNEN.

Är du tokig! — Hörde du inte hvad jag sa' nyss?

HERRN.

Jag hör ingenting — och jag vet ingenting!
Har du sagt någonting, du? — Ja, jag tyckte du
sa', att du var kär i Alma? Ja, seså, neka inte!

VÄNNEN.

Jag *har* tyckt mycket om henne, det vet du.

HERRN.

Ja, det har jag med!

VÄNNEN.

Men du förstår att nu, sedan hon gift sig med
min bästa vän, så är hon för mig helig...

HERRN.

Helig! Hon är så fan heller! Och hvad be-
träffar min vänskap för dig, så är den jemt så stor
— att jag skall kunna skänka dig henne!

VÄNNEN.

Din hustru!?

HERRN.

Säg bara ett ord — och jag reser till Köpen-
hamn!

VÄNNEN (*fattar båda hans händer*).

Åh, Karl! Vet du, det är sublimt!

HERRN.

Tycker du?

VÄNNEN.

Ja, men jag kan inte anta din uppoffring...

HERRN.

Åh, gör dig inga samvetsskrupler! Det är all-
deles onödigt!

VÄNNEN.

Det är så, att jag nu är kär i en annan!

HERRN (*kastar sig på soffan*).

Nå, jag har då också en satans otur!

VÄNNEN.

Och om du en enda gång låtit mig tala till punkt, skulle jag längesedan ha sagt dig hennes namn.

HERRN.

Jaså, du vill verkligen . . . nej! det kan inte min vänskap tillåta! — En annan sak hade det varit med min hustru: — hvar och en är sig sjelf närmast! — men eftersom du ingenting vill göra för mig, så ska' jag i stället göra någonting för dig!

VÄNNEN.

Du talar i gåtor!

HERRN.

Sade du inte nyss, att du aldrig förrän nu känt mer än *en* enda lycklig menniska?

VÄNNEN.

Jo — och det var du!

HERRN (*ställer sig framför honom; i tragisk ton*).

Nåväl! Se på mig nu!

VÄNNEN.

Men jag . . . (*ser på honom*) Kors, det var besynnerligt! Nu först märker jag, att du ser så . . . så . . .

HERRN (*afbryter*).

Jaså — nu först! Min stackars vän! Om du visste hvad det gör mig ondt att se dig så illa deran! Du är alldeles precis sådan som jag var, *innan* . . . och du kommer att bli precis likadan som jag — *sedan* . . . hm! . . .

VÄNNEN.

Man har du inte sjelf tusen gånger sagt mig, att du var lycklig?

HERRN.

Och det kan du påminna mig om nu? Nu blöder mitt hjerta hvar gång jag ser en stackare på väg att dela mitt lyckliga öde!

VÄNNEN.

En sådan egoism!

HERRN.

Om du sa' — en sådan människokärlek! Kan du tänka dig, Oskar, hvad det vill säga att ha en fästmö?

VÄNNEN.

Ja, det måtte vara ett himmelrike på jorden!

HERRN.

Det är så! Åh! att ega en sådan oförliknelig skatt! Och att som en galning rusa åstad och byta ut henne mot — en hustru! Ack, Oskar, jag var lycklig! Min fästmö var en engel! Det skarpaste öga skulle inte hos henne kunnat upptäcka mer än en enda svaghet: — jag menar hennes svaghet för mig! Ja, hon var vansinnigt kär i mig, och det kan ju ingen klandra henne för! — Hon egde inte en tanke, inte en önskan, som inte var min — hon var vacker, talangfull, öm och mild... Det fans bara ett enda sätt att förderfva detta skapelsens mästerverk — och det hittade jag på! — Jag gifte mig med henne!

VÄNNEN (*skrattande*).

Det vill säga — det var du, som förderfvade henne, då?

HERRN (*ond*).

Jag? Jag! Det kunde lika väl ha varit du! Hvarenda karl, som gifter sig, skapar ett missfoster!

VÄNNEN.

Men hur kan du tala på det sättet om din fru? . .

HERRN.

“Min fru!?” Ja, der ha vi det! Det fins ingen flicka på jorden, som tål vid att kallas fru! — Oskar! Tag varning af mig och gift dig aldrig!

VÄNNEN.

Men då måste jag åtminstone veta hvarför! Har min kusin så svårt förbrutit sig mot dig, att du . . . Hon har väl aldrig fattat tycke för någon annan? . . . Ah! min stackars vän! När jag tänker på hvad du nyss sa'; — när jag erinrar mig hennes besynnerliga beteende, då jag kom . . . nu fattar jag allt! Din hustru har förälskat sig i mig?

HERRN.

Den sorgen hade jag nog kunnat bära!

VÄNNEN.

Hva'? är det något ändå värre! Karl! För Guds skull — säg: hvad har hon gjort?

HERRN (*högtidligt*).

Hon har låtit skura golfvet i mitt skrifrum.

VÄNNEN (*efter en paus*).

Jaså. — Nå, vidare?

HERRN.

Vidare! Du måtte inte ha förstätt mig? Har det någonsin händt dig, att man skurat ditt golf?

VÄNNEN.

Ja . . . det vet jag verkligen inte!

HERRN.

Nå, då har det aldrig händt. — Så länge jag var ogift, fick man aldrig skura oftare, än när jag var borta på ungarlarmiddag, för då kom jag aldrig hem förrän dagen derpå. — Men nu! Brr! Du kan

aldrig föreställa dig, hvad det vill säga att komma in i sitt rum strax efter frukosten, glad och nöjd med sin verld, uppfylld af de bästa föresatser, intet ondt anande: — och att finna mattorna hoprullade på skrifbordet, stolarne uppstaplade med benen i vädret, och tofflorna simmande i ett haf af skurvatten.

VÄNNEN (*gäckande*).

Åhjo — det kan jag ungefär föreställa mig, och nu undrar jag visst inte på, att du vill resa till Köpenhamn.

HERN (*något brydd*).

Nå, nå — det är inte *bara* därför! (*sätter sig*) Jag tog mig den friheten att säga min hustru . . . helt vänligt, förstås, i den der sansade, förmanande tonen, du vet, som anstår en äkta man, som är mån om sin värdighet . . .

VÄNNEN.

Nå — hvad sade du henne?

HERRN.

Att det luktade fukt inne hos mig.

VÄNNEN.

Ja, det var ju inte så farligt!

HERRN.

Nej, men det var *sant*, och det är det enda, som fruntimmerna aldrig förlåta. — Hon svarade, att renlighet borde vara det första lefnadsvilkoret för bildade personer. Jag försökte göra klart för henne, att jag hade mycket viktiga göromål just i dag, och att det nu var mig omöjligt att arbeta vid mitt skrifbord utan att få snufva . . .

VÄNNEN.

Ja, på det fans väl ingenting att svara?

HERRN.

Nej, men hon svarade ändå! — Hon yttrade i den der hvassa tonen, som du känner till . . . ja, nej,

det är sant, du känner *inte* till den — ännu! att hon för sin del hellre skulle ha snufva i fjorton da'r, än vistas i ett ostädadt rum; att jag för resten mycket väl kunde arbeta i salen för en gång, men att jag som vanligt bråkade endast för att plåga henne, och för att jag visste, att hon hela morgonen haft hufvudvärk.

VÄNNEN.

Nå visste du det då?

HERRN.

Jag visste, att hon *inte* hade det, ty hon hade nyss dunkat igenom på pianot hela "Tiggarestudenten". Då jag sa' henne det, förklarade hon, att jag var en själfvisk, hjertlös varelse, som *inte* frågade efter andras lidanden, men som själf, gubevars, lät bädda ner mig, bara jag fick ondt i ett finger. "Det fins ingenting på jorden," påstod hon, "så sjäpig och så — löjligt . . ." ja, tänk dig bara! löjligt! — "som en karl, när han inbillar sig vara sjuk." —

VÄNNEN.

Ne-nej! Det har hon då orätt i!

HERRN (*löstigt*).

Ja, *inte* sant? Nog äro vi karlar hundra gånger tåligare än fruntimmerna!

VÄNNEN.

Ja, det äro vi!

HERRN.

Men få dem att erkänna det! Jag gjorde ett svagt försök, men då började hon gråta och sa', att hon aldrig haft en aning om, hvilken dålig människa jag var, annars hade hon aldrig tagit mig.

VÄNNEN.

Jag börjar tycka synd om dig.

HERRN.

Och när hon fått mig riktigt förtviflad, började hon för sjuttionde gången att tala om min otacksamhet, om hur angelägen jag varit att få henne, och hur jag gjort mig till för henne som fästman. — Nu vädjar jag till dig! Äro inte fruntimmerna alltid tusen gånger mera angelägna om att få oss? Och om någon "gör sig till", så...

VÄNNEN (*eftersinnande*).

Ja, det är sant; nog ser det ofta ut, som om de enkom lade ut snaror.

HERRN.

Ja, för att inte tala om alla de gånger, då snaran inte syns! — Nu ville hon emellertid låta påskina, att jag med list och svek lockat henne att bli min hustru; hon förklarade, att jag var orättvis och grälsjuk... Men nu tar jag Gud och alla helgon till vittnen: Äro inte alla fruntimmer millioner gånger orättvisare och grälsjukare, än vi!

VÄNNEN.

Jo, det kan du nog ha rätt i — i allmänhet. Men jag vet *en*, som...

HERRN (*afbryter*).

Som har alla upptänkliga dygder — javisst! Alldeles som min fästmö hade. Hon är naturligtvis ett lysande undantag! fogeln Phœnix! Men vänta bara tills hon en dag kommer och säger, att du inte har någon karakter! Ja, se på mig, du! Det sa' min hustru mig för en stund se'n! Liksom om det någonsin funnits ett enda fruntimmer, som vetat hvad karakter vill säga!

VÄNNEN.

Nå, nå, hon menade väl inte så illa! Hon talade i vredesmod — hon är barnslig och oförståndig...

HERREN.

Ja, det sa' jag henne, men då förklarade hon, att hon skulle kunna öfverlista tio karlar, mycket klokare än jag, och att jag verkligen förtjenade, att hon gjorde det.

VÄNNEN.

Du måtte väl inte ha drifvit henne till någon galenskap!

HERREN.

Jag? Jag var lugn som ett lam. — Hon kallade mig en despot, en oräsonlig, nyckfull, småsinnad varelse! Tänk dig! ett fruntimmer, som talar om nycker och oräsonlighet!

VÄNNEN.

Nå, men hva' blef slutet?

HERREN.

Det såg du ju! Hon moltiger. Och för att en kvinna skall tiga, måste hon vara nära på qväfd! — Hon tystnade inte, förrän hon tagit himlen till vittne, att hon var en martyr, och att hon i moralens namn var skyldig att söka skilsmessa. Och slutligen förklarade hon, att hon ansåg under sin värdighet att byta ord med en sådan man som jag! Och det sedan hon utan afbrott talat i två timmar, och jag inte lyckats få fram mer än en foglig antydning, att hon var bindgalen (*häller i ett glas vatten och tömmer det häftigt, hvarpå han kastar sig ner på en stol*).

VÄNNEN.

Säkert kommer hon nu till eftertanke och inser sin öfverilning; då ångrar hon sig, och så blir det försoning. Åh du, Karl! Försoning! Det måtte vara någonting gudomligt! När jag tänker på det, så vore jag i stånd att önska, att min hustru ville gräla på mig hvarenda dag.

HERRN.

Var du alldeles lugn! Det lär hon nog göra ändå. För resten brukar det aldrig komma till någon förlikning mellan min hustru och mig!

VÄNNEN.

Inte! Hvad säger du! Ni gå således och se snedt på hvarandra en hel dag?

HERRN.

Ofta *flere* dagar — och de äro de lugnaste! Då tiger hon.

VÄNNEN.

Och allt detta för ett nyskuradt golf!

HERRN (*springer upp*).

Hon gjorde det med afsigt! Jag försäkrar, att hon gjorde det med afsigt. Hon vet, att det är min pina: jag var nog dum att säga henne det i början!

VÄNNEN.

Men hur är det tänkbart? Älskar hon dig inte mera?

HERRN.

Nog påstår hon, att hon afskyr mig, men ser du, det är ändå inte möjligt! — Nej — men det är alla hennes fel, som nu börja komma i dagen.

VÄNNEN.

Och allt det der har du aldrig förr anförtrott mig! Jag trodde, att allt var solljus, jag — men vet du, din skildring har verkligen skrämt upp mig; och om jag kunde tro, att det funnes många, som Alma...

HERRN.

Alla, säger jag dig! Alla! Se dig omkring, min vän, innan det blir för sent! — Välj ut ett föremål för dina studier och döm sjelf. Hennes syster, till exempel...

VÄNNEN (*lyftigt*).

Hennes syster?

HERRN.

Ja; henne tror du dig väl känna? Det är ett misstag! Ett fullkomligt misstag! Alma är äldre än Ebba, men för resten likna de hvarandra som två bär — eller som två hår — utaf hin!

VÄNNEN.

Nej, men Ebba är så mild och älsklig...

HERRN.

Alldeles som min hustru vid hennes ålder! Och när hon blir gift kommer hon att bli upp i dagen som Alma är nu. — Oh, jag känner henne, jag; hon har ju vistats i vårt hus, alltsedan svärfar var så snäll och dog. Nu är hon nog mycket söt, mycket vänlig...

VÄNNEN.

Hon är förtjusande!

HERRN.

Ja, det gör mig riktigt ondt om den stackarn, som en dag kommer att fastna för hennes oskuldsfulla blickar...

VÄNNEN.

Det är inte möjligt, att hon kan förändra sig så. Hon är bara barnet, och om hon får en förständig man...

HERRN.

Tack skall du ha... Men ni ungarlar äro er alla lika. Hvar och en anser sig förständigare än alla andra, och inbillar sig, att han skall bli ett undantag...

VÄNNEN (*lyssnar åt venster*).

Tyst! Jag tyckte, att någon gick derinne!

HERRN.

Det är min hustru. Jag vill inte se henne.

VÄNNEN.

Ja, jag vill inte heller gerna träffa henne efter allt, hvad du sagt mig. — Du har verkligen gjort mig orolig, och jag...

HERRN (*i dörren till höger*).

Tag emot henne du. — Försök att få reda på hur länge hon ämnar se sur ut — så kunna du och jag fara bort på ett par dar... Adjö så länge!

Tredje scenen.

VÄNNEN. *Sedan* FRUN.VÄNNEN (*ser efter Herrn*).

Han lemnar mig i sticket! — Och det innan jag fick säga honom... Nåja, ögonblicket hade då just inte varit så synnerligen väl valdt. — Min ställning är verkligen tusan så brydsam... hur skall jag nu bete mig?

(*Frun kommer långsamt in från venster.*)

VÄNNEN (*afsides*).

Hon ser tankfull ut... Hon har börjat ångra sig!

FRUN (*melankoliskt och släpande*).

Är du kvar ännu?

VÄNNEN.

Ja, jag får be så mycket om ursäkt! (*afsides*)
Kan just undra, om Ebba anförtrott henne något?
(*högt*) Jag hoppas, du mår bra, lilla kusin?

FRUN (*som förut, i det hon sätter sig till venster*).

Det vet du väl, förmodar jag.

VÄNNEN.

Ja, jag hörde, att du hade lite hufvudvärk, men ...

FRUN (*söker beherska sin vrede*).

Jaså — jag förstår! Han har talat om för dig ... nåja! det kunde jag ha förutsett. — Så mycket bättre! Då skall jag visa, att jag har mera takt än han. Karlarna kunna aldrig tiga, det vet man ju, men gudskelof, det kan jag! (*tar upp ett handarbete och börjar med beslutsam min att arbeta.*)

VÄNNEN (*synbart generad*).

Det gläder mig, ty jag vill inte gerna ingå på ett ämne, som är för ömtåligt att behandlas af främmande; — och främmande är jag ju, fastän jag i min egenskap af din närmaste manliga släkting ...

FRUN (*afbryter*).

Han har väl gifvit dig i uppdrag att läsa lagen för mig?

VÄNNEN.

Nej, visst inte; jag blandar mig inte i edra familjeangelägenheter, och mitt ärende till dig i dag var endast att tala om mig sjelf. —

FRUN.

Sitt ner då, käre Oskar!

VÄNNEN.

Tack! (*sätter sig*) Det var nämligen så, att jag kom för att ... att säga dig ... att jag tänkte gifta mig ... men ...

FRUN (*förbittrad*).

Men nu har du naturligtvis ändrat tankar! Min man har satt upp dig emot mig ...

VÄNNEN.

Vi voro ju öfverens om att inte tala om honom! ... Jag har varit förälskad i ett halft år, men

först i går fick jag visshet om, att min böjelse är besvarad, och nu . . .

FRUN (*som förut*).

Jag förstår! Han har utmålats mig, som ett riktigt vidunder; och därför är jag skyldig mig sjelf att upplysa dig om, hur orätt du har att tro . . .

VÄNNEN.

Men jag försäkrar dig, att jag inte tror någonting alls!

FRUN (*utom sig, stiger upp*).

Du tror mig inte! Det är således en förutfattad åsigt, ett fast beslut att inte höra mig! (*gråtande*) Min Gud, hvad har jag gjort för att bli så behandlad!

VÄNNEN.

Men för all del, lugna dig! Låt oss tala om någonting annat . . .

FRUN.

Du vill att jag skall låta dig ostraffadt förolämpa mig! — Nej — alltför länge har jag tegat, och nu måste jag lätta mitt hjerta. Jag vill anförtro mig åt dig, min barndomsvän! (*snyftande*) Om du kunde ana, hur han behandlar mig!

VÄNNEN.

Nå, hvad är det då, som du är så förtviflad öfver?

FRUN (*som förut*).

Han sade mig . . . all-de-les nyss . . . midt i ansigtet . . . att jag . . . att jag är . . . to-o-kig!

VÄNNEN.

Men hur kom han att säga det?

FRUN.

Ja — du tycker väl, att det är förfärligt! — Jo du, han sa' det därför, att jag låtit skura hans golf — och ändå (*gråtande*) vet Gud, att det låg damhögar i

vråarna — som voro — så höga som så här (*lyfter armen öfver hufvudet*).

VÄNNEN.

Men, kära Alma.

FRUN.

Och då jag tillät mig en foglig anmärkning, för jag var lugn som ett lam! behagade han ta humör, och förgå sig . . . Gud! så han förgick sig! Att säga sin hustru rent ut och det till på köpet när hon har hufvudvärk, att hon är nyckfull och oräsonlig! Men du sjelf, fastän du är karl, har bestämdt mera omdöme än han, och nog medger du väl ändå, att karlarne äro bra mycket oräsonligare än vi fruntimmer?

VÄNNEN.

Hm! det kommer an på . . .

FRUN.

Och så understår han sig att säga, att jag är orättvis och grälsjuk! Och tala om karakter! Liksom om det funnes en enda karl på jorden, som visste hvad karakter vill säga! Och så påstår han, att det är pjunkigt och *löjligt* af mig att ha hufvudvärk! att jag gnäller för ingenting!

VÄNNEN.

Sa' han verkligen så?

FRUN.

Ja, om det var *han* som sa' det åt *mig*, eller jag, som sa' det åt honom, så har han ändå alltid orätt! Men det är för resten rätt åt mig. Att tänka sig — när man har en öm och älskvärd fästman, en fästman! Åh! det är ett himmelrike på jorden! och att då inte vara nöjd med det, utan rusa åstad och byta ut honom . . .

VÄNNEN.

Mot en äkta man! — Du rasonnerar ju precis som din . . .

FRUN.

Jag räsönnerrar inte, men jag har rätt!

VÄNNEN.

Rätt? (*efter en paus*) Vet du, hvem som alltid har rätt? Jo, det är den, "som bjuder först sin hand till frid".

FRUN (*vänder honom ryggen*).

Ja, gå in till min man; helsa honom från Tegnér, och säg honom det der, så får du höra, hvad han svarar!

VÄNNEN.

Du vill alltså inte ta' räsön?

FRUN (*ifrigt*).

Nej, Gud ske lof, det har jag aldrig gjort, och aldrig kommer jag att göra det! — Jag tar aldrig första steget!

VÄNNEN (*inställsamt*).

Nå men — när du älskar honom?

FRUN (*uppbrusande*).

Jaså! Tror han det? Det skall jag minsann bota honom för! En sådan inbilsk narr! Jag afskyr honom!

VÄNNEN.

Seså, seså, nu säger du det du inte tänker! Du skulle väl inte ha gift dig med honom, om du afskytt honom!

FRUN (*utom sig*).

Jag skulle väl inte afsky honom, om jag inte hade gift mig med honom!

VÄNNEN.

Jo, det här är glada utsigter för den, som tänker gifta sig. Jag tror jag låter bli!

FRUN (*hånfullt*).

Ja, gör det, och tacka mig till. Det är ändå jag, som räddat dig!

VÄNNEN.

Åh! din man hade redan gjort det mesta. Han hade berättat mig alltsammans!

FRUN.

Var det inte det jag sa'!

VÄNNEN.

Men han framställde saken annorlunda, d. v. s. med mera sans, med manlig opartiskhet.

FRUN.

Ja visst, och af manlig opartiskhet är du naturligtvis tvungen att ta hans parti.

VÄNNEN.

Det är ditt eget fel! Hvarför skall du vara så oförsonlig? Det är bara det, som skrämmer mig.

FRUN.

Visst är det mitt fel! Allting är mitt fel! Och det från mina egna släktingar. (*gråtande*) Fins det någon människa, som inte vänder sig emot mig! — Har jag kanske inte här i detta hus närt en orm vid min egen barm. Min egen, enda syster, den der lilla otacksamma Ebba.

VÄNNEN.

Ebba! (*patetiskt*) Ja — henne skall du helsa från er olycklige kusin och säga henne . . .

FRUN (*öfverraskad af hans ton*).

Hvad nu? Du tänker väl aldrig lemna oss?

VÄNNEN.

Jo — jag reser bort! Det är nödvändigt för mitt lugn. Jag vill dränka min sorg i Lethes, ja d. v. s. egentligen i Rhens bölja. När hon får lära känna mitt beslut att aldrig gifta mig, skall hennes hjerta brista . . .

FRUN (*häpen*).

Hvems hjerta?

VÄNNEN.

Hennes! Du nämnde henne nyss! Din systers!

FRUN (*faller ner på soffan*).

Ebbas hjerta!

VÄNNEN (*patetiskt*).

Det kära barnet tillber mig, och jag måste stöta dolken i hennes bröst!

FRUN (*afsidet*).

Ebba gift! Hon skulle ha kommit ur huset! Och jag har . . .

VÄNNEN (*gör min af att vilja gå*).

Jag vill inte förlänga afskedets plåga!

FRUN.

Vänta! Oskar! (*med spelad oro*) Jag kan inte låta dig gå nu! Jag fruktar för ett förtvifadt beslut! Ja, jag ser det! Det är förgäfvets, du söker dölja det!

VÄNNEN.

Hvad är det, som jag söker dölja?

FRUN.

Du ämnar döda dig!

VÄNNEN.

Hm! Det hade jag verkligen inte tänkt på . . .

FRUN.

Jo, jo, du kan inte föra mig bakom ljuset! Och det är jag, som är skuld till detta! Nej, det får inte ske! Hör du! Jag skall hindra det (*ställer sig framför dörren med utsträckta armar och låtsar vilja spärra vägen för honom*).

VÄNNEN (*för sig*).

Jag börjar verkligen tro, att alla fruntimmer äro galna! (*högt*). Men, snälla Alma, du öfverdrifver en smula! Jag har verkligen inte bestämt mig för att dränka mig — inte ännu åtminstone! Det är alldeles

onödigt att skrika så der! Det vore bättre, om du ville ta ditt förnuft till fånga och ge vika för . . .

FRUN (*afbryter lifligt*).

För dig! Ja, det gör jag gerna! Jag går in på hvad som helst för att rädda dig!

VÄNNEN.

Och så räddar du på samma gång din syster. Det stackars lilla känslofulla barnet! Hvem vet? Kanske *hon* hade kunnat komma på några sådana der idéer, som du nyss antydde.

FRUN.

Är du alldeles säker på, att hon älskar dig?

VÄNNEN.

Ja, naturligtvis! Har du aldrig sjelf märkt någonting?

FRUN.

Nej, hva' då?

VÄNNEN.

Att hon inte varit sig lik den sista tiden? Har du inte lagt märke till, att hon visat något ovanligt intresse för mig?

FRUN (*ironiskt*).

Jo, det är då sant. Jag har lagt märke till att hon aldrig talar om dig.

VÄNNEN.

Nå, ser du nu?

FRUN.

Och så ser hon aldrig åt dig, när du är här!

VÄNNEN.

Nå, mer behöfs väl inte. Jag är viss om, att hon så mycket oftare talar med din man.

FRUN.

Ja, det skall Gud veta.

»Förlåt mig!»

VÄNNEN.

Brukar hon inte sucka ibland utan någon anledning? Brukar hon inte rodna, hvar gång det ringer på din mans dörr . . . ? Och när han kommer in, går hon emot honom mycket vänligt?

FRUN (*med eftertryck*).

Ja, mycket vänligt!

VÄNNEN.

Och du har inte förstått, att allt det der gäller mig? Hon vill höra talas om mig, — och hon vill, att din man skall berömma henne för mig. Derfor tar hon alltid hans parti.

FRUN.

Derför? ah! (*klarnande*) Du är mycket skarpsinnig, Oskar!

VÄNNEN.

Åh, det är inte svårt att genomskåda er, fruntimmer!

FRUN (*gladt*).

Verkligen?

VÄNNEN.

Äfven den anspråkslösaste man kan inte undgå att märka det intryck, han gjort på ett fruntimmer.

FRUN.

Men att du aldrig sagt någonting till mig om den här saken. Och inte Ebba heller, fastän det varit uppgjordt er emellan.

VÄNNEN.

Uppgjordt, är det inte ännu! Jag väntade på befordran och — ja, den kom för sent! I går först hade jag en half förklaring med Ebba. Hon sa' att hon skulle vara hemma hela förmiddagen i dag, och hon väntar nu, att jag skall komma och fria.

FRUN.

Ja så, det var därför, som jag inte på några villkor kunde få henne att gå ut i dag. (*afsides*) Och jag som trodde . . .!

VÄNNEN.

Ja, nu blir det som sagdt ingenting af. Hon får vänta förgäfv.

FRUN.

Och det bara därför, att jag inte vill försona mig med min man (*tystnar och synes fatta ett beslut*).

VÄNNEN.

Ja, ser du Ebba är då lik dig; hon har ditt lynne, alla dina stora förtjenster, men också . . . (*tvekar*).

FRUN (*som under tiden synts fatta ett beslut; glädtigt*).

Alla mina fel, menar du! Ja, genera dig inte! — Och du tror därför, att om jag är hård och oförsonlig mot min man, så måste hon också komma att bli det mot dig. Ja, kära Oskar, du har mycket rätt, men förifra dig bara inte! Glöm inte, att en förständig man — och det är du — ofta kan leda sin hustru . . .

VÄNNEN (*klarnande*).

Ja, det förstås. Jag kan ju inte neka till, att jag fått en smula mera urskiljning än Karl.

FRUN (*inställsamt*).

Du har alltid haft ett visst inflytande öfver mig; och då måste du ju ha det i ännu högre grad öfver Ebba, som är mycket yngre än jag, och som . . .

VÄNNEN.

Och som är kär i mig — ja, det är då sant! Hör du! Du är ju en riktigt liten förständig fru och jag börjar tro, att Karl varit alldeles för sträng emot dig. Om du bara ville ta ett enda litet steg . . .

FRUN.

Jag gör ingenting till hälften! Ja, du skall sjelf få se — (*afsides*) Ebba skall ur huset, kosta hvad det kosta vill! (*högt*) Du kan ju äta middag med oss i dag?

VÄNNEN.

Men om jag stannar här, blir det kanske svårare för dig att . . . jag menar, att min närvaro kunde störa er . . .

FRUN.

Vår försoningsscen! Var lugn, jag skall visa, att jag inte är så dum. Hör nu på mitt förslag: Du skall genast gå till Kgl. teatern och skaffa en loge till Mefistofeles. En liten parkett-loge för fyra . . .

VÄNNEN.

För fyra?

FRUN (*leende*).

Ja . . . för oss båda . . . min man . . . och . . . en till!

VÄNNEN (*kysser hennes hand*).

Du är en engel!

FRUN.

Först skall du gå in till min man och narra honom hit ut under någon förevändning. Men inte ett ord om ditt frieri!

VÄNNEN.

Nej, det förstås! Inte förrän det är afgjordt.

FRUN.

Du lemnar mig alltså ensam med min man. När du kommer tillbaka med biljetterna, träffar du oss här. (*leende*) Om du skulle vilja lyssna en smula, så har du mitt tillstånd.

VÄNNEN.

Du ämnar således försona dig med honom! Ack, Alma! Får jag bara se detta bevis på ditt goda hjerta,

så blir jag alldeles lugn för framtiden — och då friar jag ännu i dag.

FRUN.

Då är det så godt som gjordt. Du skulle kunna beställa förlofningskort genast.

VÄNNEN (*springer mot fonden*).

Jag flyger!

FRUN.

Och du äter middag med oss?

VÄNNEN.

Ja visst! (*vill gå*.)

FRUN.

Men du skulle ju skicka hit min man!

VÄNNEN (*vänder om*).

Det var sant...

FRUN.

Men utan att han anar...!

VÄNNEN.

Ja, naturligtvis! Jag skall nog bära mig fint åt (*går ut till höger*).

Fjerde scenen.

FRUN. Sedan HERRN.

FRUN (*ser efter Vännen*).

Hur skall jag bära mig åt? Min man måste hjälpa mig, men det gör han inte, om han får veta, att det är Ebba, som... Åh! Han vill inte mista hennes sällskap! Jag har nog märkt, hur gerna han talar med henne... Hvad skall jag hitta på? Det vore väl märkvärdigt, om jag inte skulle kunna öfverlista... Ah! (*dörren till höger öppnas af Herrn*) Redan? Hur i all världen har Oskar kunnat så snart... (*sätter sig till venster och öfverlägger med sig sjelf*).

HERRN (*för sig*).

Det var högst besynnerligt (*går ner och får se Fru*). Ah!

FRUN (*för sig, förtjust*).

Nu har jag det! Jag skall . . . ja, det är bäst att genast gripa verket an (*högt, i kylig ton*). Träffade du Oskar, innan han gick?

HERRN (*för sig: öfverraskad*).

Hon talar!! (*oroligt*) Skulle hon ämna börja om igen? (*högt*) Ja, Oskar var inne hos mig och bad, att jag skulle gå hit ut, men han kunde inte säga hvarför. Och så sprang han.

FRUN (*utbrister i ett hjertligt skratt*).

Ha, ha, ha! Och det kallar han att bära sig fint åt! Ha, ha!

HERRN (*infaller ofrivilligt i skrattet*).

Ha, ha! (*hejdar sig*) Det var således du, som hade bedt honom att . . .

FRUN (*i iskall ton*).

Ja, jag ville tala med dig. Det är . . . nåja, det tjenar till ingenting att gå krokvägar. Saken är, att vi båda två ha begått en stor dumhet.

HERRN.

Tack ska' du ha, men . . . (*hejdar sig; vänligt*). Åhja — nog var det dumt af oss att förifra oss så der.

FRUN (*som förut*).

Det är inte alls fråga om det! Jag menar bara att Oskar aldrig borde ha fått veta hur du behandlar (*hejdar sig*) hur jag . . . nej, jag menar hur du . . . hur vi behandla hvarandra (*hon har småningom förargat upp sig och tillägger i vredesmod*). Men det är egentligen ditt fel.

HERRN.

Naturligtvis! Jag förrådde mig! Du begär, att alla skola visa lika stor sjelfbeherskning, som du sjelf gör.

FRUN.

Åhnej! Jag får minsann inte begära någonting, jag! Du vet inte ens hvad det vill säga att beräkna verkan af dina yttranden. Nu har Oskar genomskådat våra förhållanden . . .

HERRN.

Har han? Nåja än se'n, hvad gör det?

FRUN (*förbittrad*).

Jaså, du vill så ha det! Du vill att Oskar skall anse mig för en megära! Du vill . . . ah! (*snyftande*) Du gjorde det med flit, det visste jag! Du är det . . . det mest beräknande odjur jag känner!

HERRN.

Fastän jag inte vet hvad beräkning vill säga!

FRUN.

Åh du! . . . Jag menade . . . (*hastigt afsides*) Herre Gud! Jag skulle ju inte förarga honom! (*högt i ombytt ton*) Jag är rädd för, att jag å min sida också var oförsigtig i mina förtroenden till Oskar, men han är min släkting och barndomsvän.

HERRN (*afsides*).

Hvad kommer åt henne nu då?

FRUN.

Emellertid är följdén, att Oskar inte törs gifta sig!

HERRN.

Nå så kan han lefva ändå!

FRUN.

Du är . . .! (*hejdar sig*) Åh gubevars! Före äkten- skapét tala herrarne alltid om att ta lifvet af sig. Kommer du ihåg den der lilla kristallflaskan med blå- syra, som du alltid bar på dig, innan jag hade sagt ja?

HERRN.

Ja visst; den skulle vara så bra för tandvärk.

FRUN.

För . . . ! oh!

HERRN.

Ja visst! Tandläkaren sålde den åt mig, men det var bara bedrägeri.

FRUN.

Det var således inte blåsyra! Du bedrog mig redan då!

HERRN.

Men jag säger dig ju, att det var tandläkaren!

FRUN.

Och jag som trodde, att du åtminstone då hade en smula samvete i behåll. Jag som . . .

HERRN (*går mot höger*).

Så der ja! (*halfhögt*) Rädde sig nu, den som kan!

FRUN (*afsidet*).

Han går! Ack, hvarför skall det vara så svårt att tiga! (*högt*) Jag . . . jag . . . ville tala med dig om Oskar, men du är så . . . d. v. s. jag är så . . . nog af. Hvad tror du, att hans fästmo kommer att säga, om vi bli skuld till en brytning . . . ?

HERRN.

Hva' nu? Unnar du inte henne att få behålla sina illusioner?

FRUN.

Det är bäst, att hvar och en handlar för sig sjelf. Hon kommer nog inte att tacka oss. Och hennes anhöriga se'n.

HERRN.

Ja, de vilja naturligtvis bli af med henne.

FRUN (*betraktar honom skarpt*).

Ja, tänk sjelf, om du hade någon att gifta bort?
En släkting, en dotter . . . en syster?

HERRN.

En syster har jag gunås, men henne lär ingen
springa bort med. Stackars Wilhelmina! Jag gjorde
ett sista försök med en hästhandlare, och det är visst
tio år sedan.

FRUN.

Nu öfverdrifver du! Wilhelmina är bestämdt
yngre än du och ser nära på lika bra ut . . .

HERRN.

Tack ska du ha, men mig narrar du inte. Du
skulle nog inte vara så skonsam om du inte visste,
att hon är ful. Hon vet att hon aldrig blir gift, och
det förskönar henne inte.

FRUN (*med tonvigt*).

Wilhelmina har haft en friare. Det är henne
som Oskar är kär i!

HERRN (*tillintetgjord, nerfaller
på en stol*).

I henne! (*paus*) Ah herre Gud! (*med djup förtviflan*)
Hvarför sa' han mig inte det med detsamma!

FRUN.

Förmodligen af samma skäl, som gjorde, att inte
jag fick veta det, förrän det var för sent. (*leende*)
Ingen af oss lät honom tala till punkt.

HERRN (*betraktar henne, afsides*).

Hon är verkligen söt! . . . ibland!

FRUN (*går ifrån honom. Kyligt*).

Ja nu ser du, hur oförsigtiga vi varit. Men ännu
kan skadan repareras.

HERRN.

Kan den? Men hvad kan du ha för intresse af det?

FRUN.

Uppriktigt sagdt tycker jag inte om din syster; och som du ofta talat om att ta henne hit hem till oss . . .

HERRN (*löstigt*).

Åhnej, det sa' jag bara för att ret . . . (*hejdar sig*). Jag menar, hon får ju resa utrikes med faster, som vill adoptera henne.

FRUN.

Men det säkraste vore ändå att få henne bortgift.

HERRN.

Naturligtvis, men tror du, att det låter sig göra nu? Oskar sprang sin väg, och det undrar jag inte på.

FRUN.

Han kommer igen! Och till dess måste du hjälpa mig med att arrangera en försoningsscen, en skenbar förlikning . . .

HERRN (*förtjust*).

En försoning!

FRUN (*iskallt*).

Skenbar. Bara han ser, att jag tar första steget, att jag erkänner mig haft orätt . . .

HERRN.

Vill du verkligen det?

FRUN.

Jag vill låtsas! Vi sluta ett stillestånd på den här viktiga aftonen! Så snart Oskar friat, kunna vi börja om igen.

HERRN.

Men, dyra Alma . . .

(*En häftig ringning höres.*)

FRUN (*lyssnar, sänker rösten*).

Det är han! Han lyssnar. Då vill jag be dig om förlåtelse . . .

HERRN.

Min söta lilla Alma, jag . . .

FRUN (*ifrigt höjer rösten*).

Säg ingenting! Jag ser ju i dina ögon, att du förlåtit mig!

(*Oskar öppnar fönstret, men tillsluter den genast.*)

HERRN (*förrädd*).

I mina ögon? Men vet du, när du ser på mig så der, så blir jag riktigt underlig till mods.

FRUN (*mycket inställsamt*).

Du håller då ännu en smula af din oförståndiga, nyckfulla, egensinniga lilla hustru?

HERRN.

Jag tillber dig! Men du får aldrig påminna mig om min orättvisa.

FRUN (*sakta*).

Alldeles utmärkt! Gå på så der!

HERRN (*höjer rösten*).

Tror du, att det är för att föra någon bakom ljuset, som jag . . . (*vill omfamna henne*).

FRUN (*hviskar hastigt, i det hon drar sig undan*).

Tala inte så högt! (*höjer rösten*) Allt är då godt igen!

HERRN (*afbryter, ömt hviskande*).

Jag törs knappt tro på min lycka! Du är en engel!

FRUN (*hviskande*).

Tala inte så sakta!

HERRN.

Jaså, sa' du inte sjelf nyss . . .

FRUN (*som förut*).

Ja, då ja! Men det der andra skall du säga så det hörs!

HERRN.

Ack, jag bryr mig visst om Oskar nu! (*kysser henne*).FRUN (*hviskar förtrytsamt*).

Vänta bara! Det ska' du minsann få igen!

HERRN (*skrattande*).Ja genast, om du vill! (*kysser henne ånyo*).FRUN (*sakta*).

Du missbrukar situationen! Nåja, det kommer väl en dag i morgon också! (*drar honom ner bredvid sig i soffan och säger högt, med innerlig röst*) Aldrig har jag så djupt som nu känt, hur stora skäl du haft att vara missnöjd med mig. Derfor måste de nu sägas dessa två små ord, som jag hittills ansett så svåra, ja rent af omöjliga att uttala . . .

HERRN (*allvarsamt rörd*).

Hvilka ord, min älskling?

FRUN (*efter någon tvekan*).

Karl . . . förlåt mig!

(*Han fattar hennes händer och kysser dem; i detsamma öppnar Oskar fönstret och skyndar in.*)

Femte scenen.

HERRN. FRUN. VÄNNEN.

VÄNNEN.

Ah! Alma! Du är beundransvärd!

HERRN (*lifligt*).

Ja, är hon inte!

VÄNNEN.

Du har räddat två människolif! Både hon och jag skulle ha dött!

När tänker du beställa ringar?

VÄNNEN (*något förlägen, tar upp en liten ask ur fickan*).

Ja, ser du — de äro här!

FRUN (*fattar hastigt Oskars arm*).

Redan! (*pekar leende åt venster*) Och... hon är der!

HERRN.

Men, kära Oskar, var det inte ändå en smula vågadt att beställa ringar på förhand. Tänk om det inte blifvit någonting af?

VÄNNEN.

Ja... hm... Men så hade det väl alltid kunnat komma ett annat tillfälle...

(*Omfamnar Alma och skyndar ut till venster.*)

Sjette scenen.

HERRN och FRUN.

FRUN (*ser harmset efter Oskar*).

Ja, sådana der är ni allihop!

HERRN (*lifligt*).

Oskar är en präktig ung man.

FRUN.

Först säger ni, att ni ska' dö, och se'n så blir det aldrig någonting af.

HERRN (*närmar sig med ömhet frun*).

Seså, var inte ond på Oskar nu! Vi karlar skulle inte narras hälften så ofta för er fruntimmer, om ni inte ansåge det så nödvändigt. Alma, du var ju så snäll nyss!

FRUN.

Ja, gudskelof, att det är gjordt!

»Förlåt mig!»

HERRN.

Hvad för något! Det kan väl inte vara ditt allvar, — att du inte menade allvar...

FRUN (*som förut*).

Du spelade inte illa!

HERRN.

Jag spelade inte alls! Jag var utom mig af förtjusning! Min själ, jag sa' ett enda ord, som jag inte tänkte!

FRUN (*ser på honom*).

Jaså.

HERRN.

Och jag är öfvertygad om, att du också var upprigtig.

FRUN.

Det vore inte första gången, som du skulle ha misstagit dig!

HERRN.

Jag kan inte ha misstagit mig! Du kan inte ha gycklat, när du såg på mig så der. Allt annat skulle jag gerna ha förlåtit, men om du lekt med mig, så...

FRUN (*ironiskt*).

Sa' jag kanske inte, att jag var tio gånger klokare än du?

HERRN (*ond*).

Jaså, är det verkligen så! Men då skall du också ha spelat din komedi förgäfvos! Jag skall säga din kusin hela sanningen, och han skall... (*rusar mot dörren till venster*).

FRUN (*ställer sig hastigt i hans väg*).

Det är för sent. Ebba har redan sagt ja.

HERRN (*studsande*).

E bba!

FRUN.

Ja.

HERRN.

Ebba! Din syster! Hvarför sa' du då, att det var
min syster?

FRUN (*något osäkert*).

För att du inte skulle motarbete min plan. Du
skulle aldrig ha velat hjälpa mig att gifta bort Ebba.

HERRN (*afsides*).

Hon var svartsjuk! Och det begrep jag inte!

FRUN (*alltmera rädd*).

I Ebba förlorar du en trogen bundsförvandt.

HERRN (*afsides*).

Stackars liten! (*högt*) Nog vet du, att jag inte
bryr mig om Ebba annat än för, att hon är din syster.

FRUN.

Så artig har du aldrig varit sedan vi blefvo gifta.

HERRN.

Och du har heller aldrig varit så söt. Nyss, när
du såg på mig så der mildt, gjorde jag en upptäckt.

FRUN.

Hvilken upptäckt?

HERRN.

Att du ännu kan vara lika söt, som under vår
förlofnings-tid, och att det bara beror på dig sjelf, att
göra mig lika förälskad, som jag då var.

FRUN (*blygt*).

Vet du hva'? Jag gjorde också en upptäckt nyss.

HERRN.

Hvad då?

FRUN (*sänker hufvudet*).

Att det endast är det första steget, som kostar på, och att det egentligen inte är så svårt, att säga de der båda orden, som jag var så rädd för...

HERRN (*leende*).

Hvilka ord?

FRUN (*lutar hufvudet mot hans axel*).

Förlåt mig!

Ridån faller.

Teaterpjäser,

lämpliga för sällskapsteatrar, med utsatt antal personer.

(h. = Herrar; d. = Damer.)

N:o.	öre.	N:o.	öre.
1. Magister Bläckstadius (4 h. 7 d.)	50.	66. Min hustru vill så ha det (8 h. 4 d.)	50.
3. En födelsedag på gäldstugan (9 h. 2 d.)	50.	68. En Bengalisk Tiger (2 h. 2 d.)	50.
4. Rika morbror (4 h. 3 d.)	50.	69. Blixt och Dunder (3 h. 2 d.)	50.
10. Hittebarnet (5 h. 4 d.)	50.	70. Andra tider, andra seder (11 h. 6 d.)	50.
11. Positivbataren (6 h. 2 d.)	50.	71. Tre för en (4 h. 3 d.)	50.
14. Det otroliga (3 h. 3 d.)	50.	72. Bärk, Park och Stark (4 h. 3 d.)	50.
20. Flickorna på Söder (4 h. 2 d.)	50.	73. Det höga C (4 h. 2 d.)	50.
28. Komedianterna (8 h. 1 d.)	50.	75. «På kärlekens vingare» (6 h. 4 d.)	50.
29. Den politiske kocken (4 h. 3 d.)	50.	76. Majorskans krinolin (4 h. 3 d.)	50.
30. Flickorna på Norr (7 h. 6 d.)	50.	77. En kopp thé (6 h. 7 d.)	50.
34. Lilla apan (3 h. 2 d.)	25.	78. Han reser för att roa sig (13 h. 7 d.)	50.
37. Hin ondes gåfva (8 h. 4 d.)	50.	79. Den sällsynte Ynglingen (2 h. 2 d.)	25.
38. Min vän löjtnanten (4 h. 4 d.)	50.	80. Allas vår tant (6 h. 6 d.)	50.
39. När man inte har pengar.° (10 h. 4 d.)	50.	82. Den resande studenten (4 h. 2 d.)	50.
46. En midsommarnatt i Dalarne (6 h. 3 d.)	50.	83. Den tankspridde (1 h.)	25.
47. Ennatt i Falkenberg (2 h.)	50.	84. Sanningsvännen (1 h.)	25.
48. En god uppfostran (3 h. 4 d.)	50.	85. Calle Glader (1 h.)	25.
49. Aprilnarrit (2 h.)	50.	86. En gammal gosse (7 h. 5 d.)	50.
50. För Sent! (5 h.)	50.	87. En svartsjuk tok (3 h. 2 d.)	50.
51. I Bohuslänska skärgården (4 h. 3 d.)	50.	88. Ett studentputs (5 h. 3 d.)	25.
52. Kusinen eller studentäfventyret (8 h. 2 d.)	50.	89. Mamsell Garibaldi (3 h. 5 d.)	25.
53. Blekingsflickan (6 h. 3 d.)	50.	90. Den svaga sidan (2 h. 2 d.)	50.
54. Tiggarflickan (5 h. 5 d.)	50.	91. Ett äfventyr i Humlegården (6 h. 3 d.)	50.
55. Den grå paletån (10 h. 4 d.)	50.	92. Bror Jonathan (10 h. 4 d.)	50.
56. Lefve fåfången (7 h. 3 d.)	50.	93. Riksdagsmannen (4 h. 2 d.)	25.
60. Huru tiden förändrar (5 h. 1 d.)	50.	95. På Hasselbacken (2 h. 1 d.)	25.
61. Mitt andra jag (5 h. 2 d.)	50.	96. Frieri och förställning (4 h. 2 d.)	50.
63. Hyresgäst och Husegare. (4 h. 3 d.)	50.	99. Herre! var god tag bort er dotter (4 h. 3 d.)	50.

N:o.	öre.	N:o.	öre.
102. När man inte har möbler (6 h. 2 d.)	50.	150. Maskeraden i vindskam- maren (5 h. 3 d.)	50.
106. Sällhet på flaskor (4 h 2 d.)	25.	151. En liten berättelse utan namn (4 h. 2 d.)	50
107. Carl Sabelträff (6 h 1 d.)	25.	153. En aftonunderhållning (13 h. 5 d.)	25.
110. Malins korgar (1 d.)	25.	154. Under aftonsången (8 h. 3 d.)	25.
112. Aldrig för sent! (10 h. 6 d.)	75.	155. Korp-Kersti (10 h. 4 d.)	50.
113. Två unga löjtranter (6 h. 3 d.)	25.	159. Ett äfventyr (6 h. 2 d.)	25.
114. «Han är inte svartsjuk» (3 h. 1 d.)	25.	160. De nygifva (2 h. 3 d.)	50.
115. Ullaskall på bal (3 h. 1 d.)	25.	161. Tillåt min fru (4 h. 3 d.)	50.
118. Jag ber tusen gånger om förlåtelse (3 h. 3 d.)	50.	162. På narri (3 h. 2 d.)	50.
119. Vi äro alla lika (13 h. 7 d.)	50.	163. En communist (2 h. 1 d.)	25.
120. En söndag på Amager (9 h. 2. d.)	50.	164. Skäl och kärna (3 h. 2 d.)	50.
121. De begge Pomaderna (4 h. 2 d.)	50.	166. Två lustiga Turar (4 h. 2 d.)	50.
125. Studenthataren (3 h. 2 d.)	50.	171. En spik i nyckelhålet (2 h. 1 d.)	25.
126. Kärleken på sommar- nöje (4 h. 2 d.)	25.	172. Ett hem (2 h. 2 d.)	25.
127. Ett stockholmsgeni (4 h. 2 d.)	50.	178. Den hvita halsduken (2 h. 1 d.)	50.
128. Fattig på mynt (7 h. 2 d.)	50.	187. En anonym kyss (3 h. 2 d.)	35.
129. Ett frieri i Vestergöt- land (7 h. 6 d.)	50.	188. Lilla sångfogeln (3 h. 1 d.)	25
130. Grannarne (1 h. 1 d.)	25.	190. Den sjetta (3 h. 2 d.)	25.
132. Den olycklige älskaren (1 h.)	25.	191. Familjen Trögelin (6 h. 4 d.)	50.
134. Studentens majnatt (1 h.)	25.	192. Svensken i Paris (1 h. 6 d.)	30.
135. Mammass gosse (1 h.)	25.	193. Det skadar inte! (6 h. 4 d.)	50.
136. En komedi (4 h. 2 d.)	75.	195. Salig Ferdinand (2 h. 3 d.)	35.
139. En öfverste i fordna dagar (7 h. 1 d.)	50.	196. Il Bacio (6 h. 3 d.)	35.
140. Den gamle skådespela- ren (1 h.)	25.	197. Majorens döttrar (7 h. 3 d.)	50.
141. Den gamla aktrisen (1 d.)	25.	198. Revolutionen i Drif- bänken (1 h. 8 d.)	25.
142. Rosa och Rosita (4 h. 3 d.)	50.	199. Öfverstens måg (5 h. 3 d.)	50.
143. Min tants planer (1 h. 3 d.)	50.	200. Sparlakanslexor (5 h. 3 d.)	50.
144. Min son på Galejan (1 h.)	25.	201. Min ros i skogen (3 h. 2 d.)	50.
145. N:o 7 (6 h. 3 d.)	50.	213. Också en förlofning (4 h. 3 d.)	50.
149. Friarn kommer (4 h. 2 d.)	50	214. Gnistan (1 h. 2 d.)	50.
		218. Mellan bjudningarna (2 h. 3 d.)	50.